

paa Hurtigheden og Artilleriet. Jeg har heller ikke opgivet Haabet om, at den Tid vil komme, og der ved tillige, som det forekommer mig, den Tid igjen komme, da Sønmandsdygtigheden og Krigsmodet atter kan komme til sin fulde Ret paa dette Omraade. Jeg har ikke opgivet Haabet om, at; naar den uhyggelige Bæddestrid imellem det mere eller mindre tykke Pandser vilde ophøre, da vilde vort Fædrelands Søværn indtage sin tidligere Plads og hævde sin gamle Hæder. Men jeg indrømmer fuldstændig Sandheden af de Grunde, der her i Aften ere komne frem haade fra den høitærede Minister og andre ærede Medlemmer, at vi, indtil den Tid kommer, ikke kunne stille os paa et Standpunkt, der fuldstændig afviger fra de andre Sønagters, at vi maa bpe os for den Nødvendighed, der er tilstede for os til endnu at bygge Pandserflibe, hvor vanskeligt det endogsaa kan være for os at holde ud i denne Kamp. Naar vi skulle stemme over Bevillingerne til de Vaaben og de Forsvarsmidler, som vore Land eller Søkrigere skulle have til at gaa i Kampen med, saa maa det være en Hovedgrundsaetning for os, at vi maa skaffe os Overbevisning om, hvad disse Mænd selv have Tillid til, og nu forekommer det mig, at der her under denne Forhandling er fremkommet Vidnesbyrd om, at vort Søværn i sin store Almindelighed har den Tillid til et saadant Skib som det, hvorom der her er Tale, at vore Søkrigere med Freidighed vil gaa Tjenden møde under lige Forhold, hvis det faar et saadant Skib udrustet, og at der endogsaa kan være Udsigt til, at Pandseret paa dette Skib kan faae en saadan Betydning, at det dog ikke vil blive overflødig i den allernærmeste Fremtid, ja maasse i det Hele taget ikke, førend Pandserflibenes Tid er forbi. Derfor tør jeg ikke sige Nei til dette Forslag. Jeg tør ikke her lade den finantsielle Grundvære det Gænsaaende og heller ikke min Betænkelse med Hensyn til Pandserflibenes Fremtid. Derfor er det min Agt ved den forestaaende Afstemning at stemme med Sa til dette Forslag!

Frederiksen: Jeg tillod mig før at fremhæve, at det store Skib i det Mindste var noget Nyt for os, og det forekommer mig, at Alt, hvad der er fremkommet fra de meget agtede Sagkyndige her i Thinget, bekræfter, at det i Virkeligheden er noget Nyt. Jeg skal villig indrømme, at man allerede under General Raasløf var kommen bort fra 12' til 17', men dette er aabenbart igjen noget Nyt. Jeg skal imidlertid igjen sige, som jeg allerede før tillod mig at antyde — er Opfattelse, som jeg yderligere finder bekræftet i de Foredrag, vi nylig have hørt af de ærede sagkyndige Medlemmer, der have udtalt sig — at jeg for mit Bedkommende i alt Fald agter at afholde mig fra at stemme over Hertallets Forslag. Men noget andet er Forlangendet om den større Bevil-

ling. Jeg kan ikke komme bort fra, og jeg haaber det samme gælder Hertallet i Thinget, at ønske, at vi ikke ville gaa videre i Bevillinger til militære Diened end dem, vi allerede ere komne til, at det tværtimod er vor alvorlige Hensigt, hvor vi ere i Stand til paa en forstandig Maade at gjennemføre det, at gaa nedad. Naar vi have den Hensigt at gaa nedad, og Spørgsmaalet endog er om en ny Ordning af vort Forsvarsvæsen, da kan jeg ikke finde det berettiget paa de Motiver, der her foreligge, uden nogenformelt særlig Anledning at gaa til en saa stor ekstraordinær Bevilling, som der her kræves. Det er disse finantsielle Grunde, som jeg ikke kan andet end stille i Spidsen, der for mig ganske vist ere afgjørende til at stemme mod de Forslag om betydeligere Bevillinger, der ere komne fra Ministeren. Naar nu den ærede Taler, der nylig havde Ordet (Luzen), fremhævede, at vi havde en overordentlig god Balance og fremhævede det store Overflud, som navnlig det sidste Statsregnskab havde vist, da har jeg vel ikke her i min Haand bestemte Tal, men det vil vistnok staa for Manges Erindring, man vil i alt Fald kunne finde ved at se tilbage paa det hele finantsielle Resultat efter Krigen, man vil da se, naar vi regne rigtigt, saaledes som dog de Fleste anerkjende, at vi burde regne, at vi ikke have nogen finantsiel Fremgang, og meget langt fra den finantsielle Fremgang, vi i det Hele burde have i saadanne Tredstider som den, vi have haft i de sidste Aar. Det ligger ikke i, at vi have bygget saa mange Sernbaner, thi den have vi opført paa Formueregnsskabet, om ikke med deres fulde Værdi, saa dog med den højeste, der kunde være Spørgsmaal om; det ligger altsaa ikke i disse ekstraordinære Foretagender, Sernbaner. Naar jeg atter ser paa Finantsloven, som den er vedtagen ved 2den Behandling, da finder jeg, om jeg husker ret, en Indtægt af 23,800,000 Rb., og en Udgift af 22,400,000 Rb.; det er en Forskjel af 1,400,000 Rb. Ser jeg paa Formueregnsskabet og ser bort fra de Ting, der umulig rettelig her burde tages med, da finder jeg paa den ene Side taget til Indtægt af Formuen 4,200,000 Rb., og jeg finder igjen anvendt paa Udgift til ny Formuerørgelse 4,900,000 Rb., det gjør vel en Fordel til Beslæ for Rørgelsen af Formuen 700,000 Rb.; men ser jeg nærmere til, hvad det er for Bestanddele af Formuen, vi nu have faaet, saa træffer jeg igjen paa 2,300,000 Rb. til en saadan ny Formueanvendelse, som, naar Spørgsmaalet er om en finantsiel Opgjørelse, ikke kan opføres med den fulde Værdi, Sernbaner, som vi høist regnet, navnlig overordentlig høit regnet, naar vi se hen til, hvilke Sernbaner det er, vi for Diebliffet bygge, kunne anslaa til det Halve. Trækker jeg altsaa der 1,150,000 Rb. fra, saa finder jeg endog paa dette Formueregnsskab en Tilbagegang af over 400,000 Rb., og naar jeg der-